

Arrest

nr. 304 589 van 10 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 28 november 2021 in België aan. Zij dient op 1 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Barakzai, gelegen in het district Chardarah van de provincie Kunduz. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging naar school tot de elfde graad. Daarnaast hielp u uw vader vanaf uw veertiende of vijftiende in de voedingswinkel op de bazaar in het districtscentrum.

Op 15/12/1399, 16/12/1399 of 17/12/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 5/03/2021, 6/03/2021 of 7/03/2021) in de namiddag kwamen er twee personen naar de voedingswinkel. Uw vader was op dat moment naar jullie huis en u was alleen in de winkel. De personen vroegen waar uw vader was en zeiden dat ze hem kenden. Ze lieten een zak achter in de winkel die ze later zouden komen ophalen. Toen uw vader terugkwam naar de winkel vertelde u over deze twee personen en uw vader controleerde de spullen die ze hadden achtergelaten. Toen hij de zak opendeed, zagen jullie twee plastic dozen met explosieven. Uw vader ging meteen naar het hoofdpolitiebureau in het districtscentrum en maakte melding van deze twee personen en de explosieven. De politiecommandant kwam samen met zijn drie bewakers naar de winkel en vroeg u wat er aan de hand was. U vertelde hen alles en u zei hen dat u de personen niet kende. Hij vroeg u of u de personen wel zou kunnen herkennen en u antwoordde bevestigend. Vervolgens ging hij weg en stuurde drie politieagenten in burgerkledij naar de winkel zodat u het aan hen zou kunnen melden als de twee personen opnieuw zouden langskomen naar de winkel. Even voor het avondgebed kwamen deze twee personen terug naar de winkel en u gaf een teken aan de politieagenten. De twee personen werden opgepakt en meegenomen naar het politiebureau. Uw vader was vanaf dat moment wat voorzichtiger. De volgende dag openden jullie terug de winkel.

Ongeveer twee à drie maanden later, op 14/02/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 4/05/2021), ontving uw vader via de iman van de moskee een meldingsbrief van de taliban waarin hij werd gevraagd zijn zoon op maandag voor hun rechtbank te brengen. Uw vader was bang en zond u naar het huis van uw tante langs moederszijde in Kunduz. Op maandagnacht kwamen de taliban naar uw huis om u te zoeken en sloegen ze uw vader. Twee à drie dagen later kwam uw vader naar het huis van uw tante en sprak met de man van uw tante en uw tante over een oplossing voor uw vertrek.

Op 18/02/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 8/05/2021) vertrok u uit Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 28 november 2021 waarna u hier op 1 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek tijdens de voormalige overheid werd uw vader nog geregeld lastiggevallen en geslagen door de taliban. Na de machtsovername door de taliban werden de twee personen die door toedoen van uw vader waren gevangengenomen terug vrijgelaten en ontving uw vader een gelijkaardige meldingsbrief van hen. Hierin werd hij gevraagd zich op donderdag bij hen aan te melden in hun rechtbank. Uw vader verscheen voor hun rechtbank en verklaarde daar dat het zijn zoon was die aan hen verschuldigd was en hij als oude man moest vrijgelaten worden. De taliban lieten uw vader gaan en zeiden hem dat hij hun beslissing nog zou horen. Na zijn verschijning voor de rechtbank sloegen ze hem opnieuw en belandde uw vader in het ziekenhuis. Uw vader werd vanaf 4/10/1400 of 5/10/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 25/12/2021 of 26/12/2021) gedurende tien à elf dagen in het ziekenhuis behandeld waarna hij werd ontslagen. Hij riep de dorpsouderen op om mee te gaan naar het politiebureau bij de taliban en zijn onschuld te verklaren. De dorpsouderen stelden een brief op ter borgstelling van uw vader en uw vader kende daarna geen problemen meer met de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u een kopie van uw taskara, een vergunning van de jaren 1397 en 1399 van de voedingswinkel, een dreigbrief van de taliban gericht aan u, een dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader, twee documenten over de ziekenhuisopname van uw vader in Kunduz en een brief van de dorpsouderen over de problemen van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Oostenrijk, respectievelijk op 27 oktober 2021 en op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result, Brief Dublin unit Oostenrijk dd. 28/01/2022). Evenwel gevraagd bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel aanvraagde, stelt u van niet. Er zouden wel vingerafdrukken zijn afgenomen in Bulgarije en Oostenrijk (CGVS, p. 25). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u eerder geen asiel te hebben aangevraagd maar enkel verplicht vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk te hebben afgegeven (Verklaring DVZ, punt 22, 24 en 25). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen omdat veel andere jongens u gezegd hadden dat België een goed land is waar vluchtelingen goed behandeld worden (Verklaring DVZ,

punt 31). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de taliban explosieven in jullie voedingswinkel plaatsten. U haalt aan dat er twee personen, die bij de taliban behoorden, op een namiddag rond twee uur à half drie naar jullie winkel in de bazaar van het districtscentrum kwamen en naar uw vader vroegen. Ze zouden u gezegd hebben dat ze uw vader kenden en vervolgens een zak met explosieven achtergelaten hebben in de winkel (CGVS, p. 14 en 16).

Vooreerst bent u tegenstrijdig over waar uw vader op datzelfde moment was. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw vader op dat moment naar het dorp was gegaan om toezicht te houden op jullie gronden, beweert u bij het CGVS evenwel dat uw vader naar huis was gegaan omdat uw moeder ziek was en hij haar naar de dokter moest brengen (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 16).

Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban op klaarlichte dag een zak met explosieven in jullie winkel zouden achterlaten. U haalt namelijk aan dat jullie winkel dichtbij het districtshuis lag en het districtscentrum onder controle van de overheid stond. Bovendien poneert u dat de taliban niet vrij naar het districtscentrum konden gaan en misschien enkel zonder wapen zoals gewone burgers daar konden zijn (CGVS, p. 12). Ook geeft u aan dat de overheid klant in jullie winkel waren en dat ze producten kochten en soms in jullie winkel zaten om te babbelen (CGVS, p. 12-13). Dat de taliban dan, gelet op al deze elementen, zo een groot risico zouden nemen en met een zak vol explosieven naar jullie winkel zouden komen om deze daar te bewaren, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of deze taliban zomaar overdag naar de winkel konden komen met explosieven, gokt u dat ze misschien van plan waren om overdag explosieven naar de stad te brengen en ze misschien langs een checkpost kwamen en niet verder konden en vandaar de explosieven naar jullie winkel brachten. Of u speculeert dat ze misschien van plan waren om in de avond al de explosieven terug te halen uit jullie winkel en ze 's nachts ergens in de stad zouden brengen. Nogmaals gevraagd hoe die personen dan overdag in het districtscentrum in uw winkel explosieven konden brengen, vermoedt u dat ze misschien iemand in de stad of bij de overheid kenden die hen geholpen had en dat ze van plan waren om een aanslag te plegen. U voegt hier nog aan toe dat de overheid niet vanbuiten weet wie wat draagt of in de auto heeft zitten en ze misschien de kans niet hadden om op dat moment de explosieven naar de stad te brengen en ze daarom voor een tijdje naar jullie winkel brachten om ze dan 's nachts weer mee te nemen. Dit zijn echter uiteenlopende hypothesen van uw kant die op geen enkele wijze het grote risico dat deze talibanleden ondernamen, kunnen verklaren. Bovendien heeft u geen weet dat er ooit eerder op deze manier explosieven in een andere winkel op de bazaar werden achtergelaten door hen (CGVS, p. 18). Verder geeft u te kennen op dat moment niet geweten te hebben dat deze personen tot de taliban behoorden. Ze zouden eruit gezien hebben als gewone mensen, ze hadden wel een baard en een soort pet op hun hoofd maar u zou toen niet gedacht hebben dat ze taliban konden zijn. Gevraagd of u die personen herkende, stelt u van niet. Dit zou tevens de eerste keer geweest zijn dat ze in jullie winkel kwamen en u hen zag. U poneert dat het de traditie was dat als de dorpelingen naar jullie winkel kwamen, ze daar spullen achterlieten terwijl ze voor andere boodschappen in andere winkels gingen en dan al hun boodschappen samen naar huis namen. U zou gedacht hebben dat deze personen ook mensen van uw dorp waren en daarom liet u het toe dat ze hun zak bij jullie achterlieten (CGVS, p. 16). Dat u beweert gedacht te hebben dat deze personen dorpelingen van uw waren terwijl u ze nooit eerder gezien had, is eigenaardig. Temeer u zelf verklaarde dat in uw dorp Barakzai enkel mensen van uw stam Barakzai woonden en er niet zoveel huizen waren, er zouden maar vier à vijf families in Barakzai gewoond hebben en de rest van uw stam zou in Mahabad wonen (CGVS, p. 6). Daar u aanvoert dat uw dorp zo klein was, zou er toch verwacht kunnen worden dat u de mensen van uw dorp kende of op zijn minst herkende en dat u dan toch geweten zou hebben dat deze twee personen geen dorpelingen van u waren. Dat u zich tevens verder geen vragen stelde over deze personen, terwijl u al sinds uw veertiende à vijftiende in de winkel werkzaam was en hen nooit eerder gezien had in al die tijd dat u er werkte, is ook merkwaardig (CGVS, p. 11).

Uw beweringen over de reden waarom deze taliban de explosieven in jullie winkel achterlieten, kunnen ook niet overtuigen. U gaf aan dat er veel winkels, ongeveer vijftien tot achttien, op de bazaar aanwezig waren (CGVS, p. 11). Uit de vertaling van de vergunningen die u bezorgde blijkt zelfs dat jullie winkel, winkel nummer vijfentwintig was. Gevraagd waarom ze precies jullie winkel uitkozen om de explosieven naartoe te brengen, verklaart u het op dat moment niet geweten te hebben. Pas achteraf, toen jullie brieven kregen van de taliban, zouden jullie geweten hebben dat het de mensen van talibancommandant Q. M. (...) uit uw regio waren die jullie winkel hadden gekozen. U stelt dat zij de winkel misschien hadden gekozen omdat jullie de enige waren die uit hun regio afkomstig waren die een winkel in het districtscentrum hadden. U pretendeert dat ze u misschien hadden gezien en u kenden van het dorp en daarom jullie winkel hadden uitgekozen

(CGVS, p. 17). Dit zijn opnieuw louter hypothesen van uw kant. Dat u deze personen nooit eerder zag en hen niet herkende maar zij wel specifiek jullie winkel uitkozen om hun explosieven in achter te laten omdat ze u eerder gezien zouden hebben en zouden kennen van het dorp, raakt kant noch wal. Dat deze personen bovendien explosieven in jullie winkel zouden achterlaten terwijl jullie zelf geen banden met de taliban hadden, is merkwaardig. U verklaarde dat er in uw dorp Barakzai geen mensen bij de taliban zaten en u zelf geen mensen van de taliban persoonlijk kende. U zou ook niemand kennen die zich vrijwillig bij hen had aangesloten en u wist dat de mensen van uw district niet tevreden waren met de taliban (CGVS, p. 6-7). Verder claimt u dat uw vader veel mensen van de overheid kende (CGVS, p. 19). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban explosieven in jullie winkel zouden leggen terwijl jullie geen banden met hen hadden en wetende dat het risico zou bestaan dat jullie dit zouden doorgeven aan de overheid.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die jullie beschuldigden van spionage en jullie bedreigden met de dood. Zo doet jullie gedrag nadat deze twee personen werden gearresteerd door de politie de wenkbrauwen fronsen. U verklaart namelijk de volgende dag opnieuw de winkel te hebben geopend (CGVS, p. 14-15 en 20). Dat deze twee talibanleden door jullie toedoen worden gearresteerd door de overheid in jullie winkel, maar jullie dan de dag nadien de winkel terug uitbaten, doet afbreuk aan uw ingeroepen asielmotieven. Twee à drie maanden later zouden jullie dan plots een meldingsbrief van de taliban ontvangen hebben (CGVS, p. 15 en 20-21). In tussentijd haalt u geen incidenten of bezoeken van de taliban op jullie adres aan en zou u naar school gegaan zijn en verder samen met uw vader in de winkel gewerkt hebben (CGVS, p. 15). Waar u bij DVZ tevens beweerde dat jullie een dreigbrief kregen waarin stond dat jullie hen verraden hadden en dat ze jullie gingen doden, claimt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel dat jullie een meldingsbrief van de taliban ontvingen dat uw vader zijn zoon op maandag voor hun rechtbank moest brengen, (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 20-21).

Verder verklaart u dat de meldingsbrief opgesteld was op 14/02/1400 oftewel 4 mei 2021 en dat erin vermeld stond dat u zich op maandag bij hen moest aanmelden (CGVS, p. 21). Uw vader zou u vervolgens naar uw tante gestuurd hebben waar u twee à vier dagen verbleef vooraleer u het land verliet op 18/02/1400 oftewel 8 mei 2021 (CGVS, p. 21 en 25). Toen u zich op maandag niet bij de taliban bent gaan aanmelden, zouden ze maandagnacht uw huis zijn binnengevallen en uw vader hebben aangevallen. Bij nazicht blijkt echter dat 4 mei 2021 een dinsdag was en dat uw tijdsperiode niet lijkt te kloppen. Dat de taliban namelijk deze brief zouden verstuurd hebben op dinsdag 4 mei 2021 en u op zaterdag 8 mei 2021 bent vertrokken uit het land maar ze daartussen op maandag 's nachts jullie huis zouden zijn binnengevallen, kan niet. In de vertaling van de brief valt tevens te lezen dat deze brief werd opgesteld op 20/09/1442 oftewel op zondag 2 mei 2021 en niet op 4 mei 2021 zoals u beweert en dat u zich morgen op maandag bij hen dient aan te melden. Voorts is het eigenaardig dat deze taliban enkel naar u verzochten en dat u zich alleen bij hen moest aanmelden terwijl het uw vader was die naar de politie stapte en de overheidsmensen kende en de winkel van uw vader was. U stelt ook uitdrukkelijk dat in de brief stond dat enkel u voor hun rechtbank moest verschijnen (CGVS, p. 21). In de vertaling van de brief staat nochtans vermeld dat zowel u als uw vader op maandag voor de rechtbank moeten verschijnen. Waar u bovendien aangeeft dat Q. M. (...) de brief opstuurde naar jullie en hem ondertekende, blijkt uit de vertaling van de brief dat deze gericht is aan Q. M. (...) en deze ondertekend werd door een zekere mawlawi E. (...), de voorzitter van de rechtbank van Chardarah en A. A. (...) (CGVS, p. 21). Volgens de vertaling is het Q. M. (...) die u moedt arresteren en presenteren aan de rechtbank.

Ook uw beweringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek zijn niet geloofwaardig. Zo is het niet in het allerminst merkwaardig dat uw vader, door wiens toedoen deze twee talibanleden zijn gevangen genomen door de overheid, na uw vertrek is blijven verder werken in zijn winkel en de winkel zelfs nu nog bestaat (CGVS, p. 10), temeer u aanhaalt dat de taliban hem heel veel lastigvielen, hem sloegen en hem onder druk zetten. Na de machtsovername door de taliban zou uw vader plots een gelijkaardige meldingsbrief van de taliban ontvangen hebben waarin ook hij verzocht werd zich voor hun rechtbank te begeven. Gevraagd waarom deze tweede brief pas zoveel tijd later aan uw vader werd bezorgd daar u toch allang uit het land vertrokken was, stelt u dat de twee personen die door toedoen van uw vader waren gevangen genomen vrijgelaten waren na de machtsovername en zij de meldingsbrief naar uw vader in de winkel brachten (CGVS, p. 22). Uit de vertaling van de brief blijkt een datum van 3/09/1400 oftewel 24 november 2021. Dat deze personen pas op 24 november 2021 een brief naar uw vader zouden zenden waarin hem gevraagd wordt voor hen te verschijnen terwijl de machtsovername van de taliban reeds in augustus 2021 plaatsvond, voor Kunduz meer bepaald op 8 augustus 2021, is weinig aannemelijk (Stuk 3, blauwe map). Over deze brief aan uw vader repte u tevens vreemd genoeg met geen woord bij DVZ. Als reden geeft u dat ze toen enkel vroegen naar uw problemen (CGVS, p. 22). Ook over uw vader zijn verdere problemen met de taliban, namelijk de taliban die hem zo hard zouden geslagen hebben dat hij in het ziekenhuis belandde, vermeldde u niets bij DVZ. Gevraagd waarom u niets over de problemen van uw vader in uw vorig interview losliet, herhaalt u dat u over uw problemen met de taliban heeft verteld en ze u toen zeiden de rest bij het CGVS te vertellen (CGVS, p. 24). Dat u evenwel niets losliet hierover daar waar u in één zin kon toevoegen dat uw vader ook problemen met de taliban ondervonden had, overtuigt niet. Net omdat uw vader zijn zogenaamde problemen samenhangen met uw ingeroepen vrees en reden van vertrek uit het land kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan melding maakte.

U verklaart dat uw vader op 4/10/1400 of 5/10/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 25/12/2021 of 26/12/2021) gedurende tien à elf dagen in het ziekenhuis behandeld werd. Nadat hij uit het ziekenhuis zou

ontslagen zijn, zou hij de dorpsouderen verzameld hebben en zouden ze naar het politiebureau van de taliban gegaan zijn om zijn onschuld te verklaren en borg te staan voor uw vader. De brief aangaande deze borgstelling vermeldt de data 19/08/1443, 20/08/1443 en 21/08/1443 oftewel 23/03/2022, 24/03/2022 en 25/03/2022 (CGVS, p. 24). Dat deze verklaring van de dorpsouderen pas drie maanden na het incident van uw vader en zijn ziekenhuisopname werd opgesteld, is eigenaardig en geeft er een gesolliciteerd karakter aan.

Tot slot gaf u bij DVZ nog kort aan dat er naast uw problemen met de taliban ook nog sprake was van een grondconflict met dorpelingen (Vragenlijst, punt 7). Bij het CGVS haalt u evenwel niets aan over dit conflict. Gevraagd op het CGVS of u behalve de zaken die u reeds vermeld heeft, nog andere problemen in Afghanistan heeft ervaren waardoor u het land moest verlaten, antwoordt u van niet. Jullie werkten in jullie winkel en u was samen met uw ouders, u had verder geen andere problemen met iemand. Verder gevraagd waarom u bij DVZ nog sprak over een conflict over grond met dorpelingen, stelt u dat jullie vroeger en nu nog steeds problemen hebben met de neef van uw vader omwille van de erfenis en de verdeling van de gronden. Zelf zou u evenwel geen persoonlijke problemen hierdoor kennen. Enkel tussen uw vader en zijn neef zouden er nog discussies hierover zijn en er zou reeds getracht zijn om dit via de dorpsouderen op te lossen. Over incidenten tussen hen heeft u evenwel geen weet (CGVS, p. 25-26).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielfraans dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit.

De twee documenten over de ziekenhuisopname van uw vader in Kunduz ziekenhuis kunnen geen toegevoegde waarde bieden aan uw asielmotieven. Ofschoon de documenten de voornaam van uw vader en een diagnose omvatten, zijn deze medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw vader verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak maar er moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

De vergunningen van de voedingswinkel bieden ook geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven daar ze hoogstens bevestigen dat uw vader eigenaar was van een winkel in het district Chardarah in de jaren 1397 en 1399, oftewel 2018-2019 en 2020-2021.

Over de twee meldingsbrieven van de taliban aan uw vader en u en de brief van de dorpsouderen ter borgstelling voor uw vader werden zoals supra aangehaald al opmerkingen geformuleerd. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt tevens dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Op 23 mei 2023 maakte uw advocaat nog de opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw geboortedatum niet (...) januari 2002 zoals op pagina één van het gehoorverslag staat opgenomen maar (...) mei 2003 dient te zijn. Dit werd inderdaad per vergissing foutief opgenomen op de eerste pagina van het gehoorverslag.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u evenwel gevraagd naar uw leeftijd en gaf u te kennen geboren te zijn op (...) mei 2003, zoals u voordien ook bij DVZ verklaarde, en dit werd neergeschreven in het gehoorverslag (Verklaring DVZ, punt 4; CGVS, p. 4).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3.2. De verwerende partij maakt op 27 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.4. Beoordeling

2.4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.4.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omdat zij explosieven achterlieten in haar winkel, haar vader daarvan melding maakte bij het politiekantoor en op aangeven van verzoekende partij de daders geïdentificeerd en opgepakt werden. Verzoekende partij diende zich dan aan te bieden bij de taliban. Daarop ontvluchtte zij Afghanistan.

Met betrekking tot het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij zowel in Bulgarije als Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend maar doorgereisd is naar België hetgeen afbreuk doet aan haar beweerde nood aan internationale bescherming;
- dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen dat de taliban explosieven achterlieten in haar winkel omdat:
verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar haar vader op dat moment was;
het niet aannemelijk is dat de taliban op klaarlichte dag een zak met explosieven zouden achterlaten in de winkel nu de winkel dichtbij het districtshuis lag en het districtscentrum onder overheidscontrole stond, de taliban niet vrij naar het districtscentrum konden gaan en de overheid ook klant was in de winkel en verzoekende partij voor dergelijk gedrag geen plausibele verklaring heeft;

het niet geloofwaardig is dat zij deze personen niet kende ondanks haar bewering dat zij dacht dat het dorpelingen waren en zij zich ook geen vragen stelde over deze personen;
 verzoekende partij geen plausibele uitleg kan geven waarom net haar winkel werd uitgekozen door de taliban terwijl zij geen banden hadden met de taliban en haar vader veel mensen van de overheid kende;
 - dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar beweringen dat zij beschuldigd werden van spionage en de doodsb bedreigingen gelet op het gedrag van verzoekende partij en haar familie na de arrestatie van de talibanleden, het feit dat er geen incidenten plaatsvonden in de tussenperiode tot ontvangst van de meldingsbrief en zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de brief die zij ontvangen hadden;
 - dat de verklaarde tijdsperiode inzake de ontvangst van de meldingsbrief en de inval in haar huis niet klopt, dat het ook niet aannemelijk is dat enkel verzoekende partij zich moest aanmelden en niet haar vader en dat haar verklaringen tegenstrijdig zijn aan de inhoud van de brief;
 - dat ook haar beweringen over de vervolgingsfeiten na haar vertrek niet geloofwaardig zijn;
 - dat de verklaringen van de dorpsouderen pas drie maanden na het incident van haar vader en zijn ziekenhuisopname werd opgesteld doet besluiten tot een gesolliciteerd karakter;
 - dat verzoekende partij geen melding meer maakte van een grondconflict als vervolgingsfeit.

Bovenstaande vaststellingen worden omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

“De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit.

De twee documenten over de ziekenhuisopname van uw vader in Kunduz ziekenhuis kunnen geen toegevoegde waarde bieden aan uw asielmotieven. Ofschoon de documenten de voornaam van uw vader en een diagnose omvatten, zijn deze medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw vader verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak maar er moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

De vergunningen van de voedingswinkel bieden ook geen toegevoegde waarde aan uw ingeroepen asielmotieven daar ze hoogstens bevestigen dat uw vader eigenaar was van een winkel in het district Chardarah in de jaren 1397 en 1399, oftewel 2018-2019 en 2020-2021.

Over de twee meldingsbrieven van de taliban aan uw vader en u en de brief van de dorpsouderen ter borgstelling voor uw vader werden zoals supra aangehaald al opmerkingen geformuleerd. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt tevens dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

2.4.4.2. Nazicht van het administratief dossier leert vooreerst dat verzoekende partij inderdaad verschillende Europese lidstaten doorkruiste, waaronder Bulgarije en Oostenrijk. Geconfronteerd met de Eurodac-resultaten waaruit blijkt dat verzoekende partij zowel in Bulgarije als in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend, stelt verzoekende partij in tegenspraak daarmee dat enkel haar vingerafdrukken in deze landen werden genomen (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 28 januari 2022, vraag 24; CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 20 april 2023, p. 25). Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies haar verzoek om internationale bescherming in België wil indienen, repliceerde verzoekende partij: *“Ik was ongeveer 5 maanden in Turkije. Er waren daar veel andere jongens die zeiden dat België een goed land is dat de vluchtelingen hier goed behandeld worden dus daarom koos ik voor België.”* (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 28 januari 2022, vraag 31). Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt is verzoekende partij doorheen verschillende Europese landen gereisd alvorens in België terecht te komen en heeft zij een verzoek om internationale bescherming zowel in Bulgarije als in Oostenrijk ingediend doch doorgereisd zonder de uitkomst van de behandeling van haar verzoek aldaar af te wachten. Dergelijk handelen staat haaks op de voorgehouden nood aan bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd en de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming niet heeft afgewacht, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Haar betoog niet op de hoogte te zijn van de wetgeving in andere landen en zich laten leiden hebben door het advies van anderen kan geenszins aangenomen worden. Immers was verzoekende partij op het moment van haar vlucht uit Afghanistan reeds

achttien jaar zodat aangenomen mag worden dat zij zich niet zomaar laat leiden door het advies van anderen zo zij een werkelijke nood aan bescherming heeft. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij wel in staat is om op de hoogte te zijn van het feit dat zij in België een verzoek om internationale bescherming kan indienen, maar dan niet zou weten dat dat evenzeer geldt in andere Europese lidstaten, temeer uit de Eurodac-resultaten net blijkt dat zij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in andere lidstaten. Bovendien blijkt uit niets dat verzoekende partij zich aldaar niet heeft kunnen informeren over haar rechten als asielzoeker. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift waar zij betoogt dat de gehanteerde motivering stereotiep is en geen hout snijdt, doet haar handelen net getuigen van een duidelijke rationele keuze, niet ingegeven door een werkelijke nood aan bescherming maar door alternatieve motieven die geen uitstaans hebben met een daadwerkelijke nood aan bescherming. Dergelijke vaststelling vormt bijgevolg wel degelijk een negatieve indicatie wat betreft de voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.4.4.3. Met haar betoog voorts waar zij beaamt hypothesen gegeven te hebben aangezien zij niet kan weten hoe en waarom de taliban die dag naar haar winkel zijn geraakt met de explosieven maar dat het wel een feit is dat er ook aanslagen gebeurden in zogenaamd door de overheid gecontroleerd gebied, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Vooreerst bent u tegenstrijdig over waar uw vader op datzelfde moment was. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw vader op dat moment naar het dorp was gegaan om toezicht te houden op jullie gronden, beweert u bij het CGVS evenwel dat uw vader naar huis was gegaan omdat uw moeder ziek was en hij haar naar de dokter moest brengen (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 16).*

Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban op klaarlichte dag een zak met explosieven in jullie winkel zouden achterlaten. U haalt namelijk aan dat jullie winkel dichtbij het districtshuis lag en het districtscentrum onder controle van de overheid stond. Bovendien poneert u dat de taliban niet vrij naar het districtscentrum konden gaan en misschien enkel zonder wapen zoals gewone burgers daar konden zijn (CGVS, p. 12). Ook geeft u aan dat de overheid klant in jullie winkel waren en dat ze producten kochten en soms in jullie winkel zaten om te babbelen (CGVS, p. 12-13). Dat de taliban dan, gelet op al deze elementen, zo een groot risico zouden nemen en met een zak vol explosieven naar jullie winkel zouden komen om deze daar te bewaren, doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of deze taliban zomaar overdag naar de winkel konden komen met explosieven, gokt u dat ze misschien van plan waren om overdag explosieven naar de stad te brengen en ze misschien langs een checkpost kwamen en niet verder konden en vandaar de explosieven naar jullie winkel brachten. Of u speculeert dat ze misschien van plan waren om in de avond al de explosieven terug te halen uit jullie winkel en ze 's nachts ergens in de stad zouden brengen. Nogmaals gevraagd hoe die personen dan overdag in het districtscentrum in uw winkel explosieven konden brengen, vermoedt u dat ze misschien iemand in de stad of bij de overheid kenden die hen geholpen had en dat ze van plan waren om een aanslag te plegen. U voegt hier nog aan toe dat de overheid niet vanbuiten weet wie wat draagt of in de auto heeft zitten en ze misschien de kans niet hadden om op dat moment de explosieven naar de stad te brengen en ze daarom voor een tijdje naar jullie winkel brachten om ze dan 's nachts weer mee te nemen. Dit zijn echter uiteenlopende hypothesen van uw kant die op geen enkele wijze het grote risico dat deze talibanleden ondernamen, kunnen verklaren. Bovendien heeft u geen weet dat er ooit eerder op deze manier explosieven in een andere winkel op de bazaar werden achtergelaten door hen (CGVS, p. 18).”

Zoals duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij was de winkel van haar vader gelegen dichtbij het districtshuis in het districtscentrum, dat onder de controle stond van de overheid, meer nog in het districtscentrum zat zowel de politie, de crimedienst en de gemeentedienst. Verder verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat het niet mogelijk was voor de taliban om zich vrij naar het districtscentrum te begeven maar dat ze soms *incognito*, zonder wapen en zoals een gewone burger, naar het districtscentrum kwamen. Verzoekende partij verklaarde tevens dat ook de overheid klant was in hun winkel en dat de overheid ook soms in hun winkel kwam zitten en babbelen net omdat zij dichtbij het districtshuis lagen (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 8, 11-12, 13). Verder verklaarde verzoekende partij nog dat haar vader veel mensen van de overheid kende (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 19). In die geschetste context motiveert de commissaris-generaal met recht dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban bij machte was om ondanks de overheidscontrole en het gegeven dat zij zich niet vrij, laat staan gewapend, naar het districtscentrum konden begeven, er toch in slaagden overdag een zak vol met explosieven het districtscentrum binnen te krijgen en bovendien een dergelijk risico zouden nemen om deze zak achter te laten in een winkel, vaak gefrequentieerd door de overheid, met de boodschap deze te bewaren alsook dat ze deze 's avonds zouden komen ophalen (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 17). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheden, blijkt op lezing van het gehoorverslag dat verzoekende partij niet verder komt dan uiteenlopende speculaties over hoe de taliban er toch in geslaagd is om de explosieven binnen te loodsen (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 18). De Raad kan de commissaris-generaal evenwel geheel volgen dat dergelijke speculaties, in het licht van de geschetste context, geenszins kunnen volstaan om de vastgestelde onaannemelijkheden in een ander daglicht te plaatsen, dit temeer verzoekende partij ook geen enkele weet heeft of de taliban eerder al op dergelijke manier explosieven heeft achtergelaten in een andere winkel op de bazaar (CGVS, NPO, 20 april

2023, p. 18). Het loutere gegeven dat de taliban wel degelijk aanslagen verrichtten in door de overheid gecontroleerd gebied, doet aan voorgaande vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk.

2.4.4.4. Door voorts haar verklaringen te herhalen dat zij de talibanleden niet kende, zij er normaal uitzagen zodat zij geen argwaan koesterde, zij zich voorstelden als kennissen van haar vader en zoals gebruikelijk hun spullen even wouden achterlaten in de winkel, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met deze verklaringen maar er terecht op wijst dat verzoekende partij tevens verklaarde dat ze dacht dat deze personen dorpelingen waren. Dat deze verklaring niet rijmt met haar verklaring dat zij deze personen nooit eerder had gezien blijkt uit het feit dat zijzelf verklaarde dat in haar dorp Barakzai enkel mensen van haar stam Barakzai woonden, er niet veel huizen waren en er maar 4 à 5 families in Barakzai woonden (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 16). In het licht hiervan kan aldus aangenomen worden dat verzoekende partij de mensen van haar dorp kende of op zijn minst herkende en bijgevolg ook zou geweten hebben dat de personen geen dorpelingen van haar waren. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij zich geen vragen stelde over deze personen, hoewel zij deze personen nog nooit had gezien in de winkel en dit terwijl zij al sinds haar 14 à 15 jaar werkte in de winkel, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij met haar betoog voorts dat het *“Achteraf (...) makkelijk praten (is) maar in zo’n winkel is het een komen en gaan en verzoeker had echt geen argwaan”* niet overtuigen om de gegeven motivering in een ander daglicht te plaatsen.

2.4.4.5. Verder blijkt dat de commissaris-generaal eveneens de hypothesen die verzoekende partij naar voren heeft geschoven op de vraag waarom specifiek hun winkel werd uitgekozen door de taliban in ogenschouw heeft genomen maar duidelijk gemotiveerd heeft waarom deze hypothesen niet overtuigen. Immers, waar verzoekende partij verklaarde te denken dat hun winkel werd uitgekozen omdat het de mensen van de talibancommandant Q.M. uit hun regio waren, zij de enigen waren uit die regio met een winkel in het districtscentrum en de taliban haar misschien gezien hadden en kenden van het dorp, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat deze hypothesen niet stroken met haar eerdere verklaringen dat er in haar dorp geen mensen bij de taliban zaten en verzoekende partij zelf geen mensen van de taliban persoonlijk kende, niemand kende die zich vrijwillig bij de taliban had aangesloten en wist dat de mensen van haar district niet tevreden waren met de taliban. Verzoekende partij had duidelijk geen banden met de taliban en bovendien verklaarde zij dat haar vader veel mensen van de overheid kende. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert is het in het licht hiervan geenszins geloofwaardig dat de taliban explosieven zouden leggen in hun winkel terwijl er een overduidelijk risico bestond dat dit zou worden doorgegeven aan de overheid.

2.4.4.6. Waar verzoekende partij betoogt dat de winkel in de bazaar van het districtscentrum lag en ze dus niet bang waren omdat er overal politiecontrole was slaagt zij er evenmin in de motivering dat: *“Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die jullie beschuldigen van spionage en jullie bedreigden met de dood. Zo doet jullie gedrag nadat deze twee personen werden gearresteerd door de politie de wenkbrauwen fronsen. U verklaart namelijk de volgende dag opnieuw de winkel te hebben geopend (CGVS, p. 14-15 en 20). Dat deze twee talibanleden door jullie toedoen worden gearresteerd door de overheid in jullie winkel, maar jullie dan de dag nadien de winkel terug uitbaten, doet afbreuk aan uw ingeroepen asielmotieven.”* te ontcrachten. Immers mag redelijkerwijze aangenomen worden dat, wanneer de taliban er ondanks de politiecontrole in het districtscentrum toch in slaagt explosieven binnen te loodsen en hun leden op aangeven van verzoekende partij en haar vader gearresteerd werden, verzoekende partij en haar vader toch voorzichtig zouden zijn en niet zonder meer zouden aannemen dat zij veilig zijn voor de taliban omwille van de politiecontrole in het districtscentrum. Dat zij aldus gewoonweg de volgende dag na de arrestatie hun winkel opnieuw openden, zonder eerst specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen, doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Dergelijk gedrag valt geenszins te verklaren door erop te wijzen dat haar vader zijn winkel wel moest openhouden.

De Raad wijst er voorts op dat niet alleen het gedrag van verzoekende partij en haar vader – door daags na de arrestatie gewoon opnieuw de winkel te openen – de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt, maar tevens de overige vaststellingen waaruit blijkt dat de taliban pas twee à drie maanden nadien een meldingsbrief gestuurd hebben en in tussentijd niks ondernomen hebben. Met haar *post factum*-verklaring dat de taliban pas na verloop van tijd op de hoogte zijn geraakt van het feit dat hun leden gearresteerd werden op aangeven van verzoekende partij en haar vader, slaagt verzoekende partij er evenmin in de ongeloofwaardigheid van haar relaas op dat punt om te buigen. Immers kan redelijkerwijze aangenomen worden dat – aangezien de taliban de explosieven achtergelaten hadden in de winkel van haar vader en de talibanleden op het moment dat ze aangegeven hadden terug te komen om de explosieven op te halen ook op dat moment in de winkel gearresteerd werden – de taliban verzoekende partij en haar vader onmiddellijk zouden verdenken, temeer verzoekende partij en haar vader geen banden hadden met de taliban en haar vader veel mensen van de overheid kende. Dit alles nog nu verzoekende partij ook verklaarde dat de politie – nadat haar vader naar het politiekantoor ging – zich onmiddellijk naar de winkel begeven had en minstens de

commandant daarbij in uniform was (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 19-20). Bijgevolg blijkt uit die verklaringen dat de aanwezigheid van de politie in de winkel die dag niet onopgemerkt moet gegaan zijn en dus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de taliban veel sneller op de hoogte zouden zijn geraakt van het feit dat de politie die dag op aangeven van verzoekende partij en haar vader naar de winkel zijn gekomen ten einde hun leden te arresteren. Dat de taliban in een tijdspanne van twee à drie maanden na de arrestatie zelfs verzoekende partij en haar vader niet bezochten op hun adres, minstens om hun betrokkenheid te achterhalen, kan niet aangenomen worden zo de feiten waarvan verzoekende partij gewag maakt op waarheid berusten.

Anders dan wat verzoekende partij voorts stelt, kan zij ook niet gevolgd worden als zouden haar woorden bij de dienst vreemdelingenzaken een parafrasering betreffen. Zo blijkt duidelijk dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde: *“Enige tijd later kregen we een dreigbrief waarin stond dat wij hen verraden hadden en dat ze ons gingen doden. Daarna zei mijn vader dat ik moest vertrekken.”* (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, 19 mei 2022, p. 3). Dergelijke verklaring is duidelijk en de Raad ziet niet in hoe de ambtenaar bij de dienst vreemdelingenzaken dit anders zou neergeschreven hebben dan wat de verzoekende partij bedoelde. De Raad stelt daarbij nog vast dat het verslag werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoekende partij bevestigde dat de daarin genoteerde verklaringen juist zijn. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde verzoekende partij geen opmerkingen te hebben bij het gehoor op de dienst vreemdelingenzaken en dat het goed verliep (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 2-3). Aldus geheel in tegenstrijd met haar verklaringen bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde verzoekende partij op het CGVS dat het gaat om een meldingsbrief met als inhoud: *“(.) voor J.G., de zoon van M.N., dat jouw zoon M.W. moet op die datum voor de rechtbank komen.”* Verder verklaarde zij dat er op die brief niet vermeld stond wat er zou gebeuren indien zij niet naar de rechtbank zou gaan (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 21). Door erop te wijzen dat zij de meldingsbrief heeft neergelegd zodat het duidelijk is wat daarin letterlijk stond geschreven, doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan voormelde vaststelling waaruit blijkt dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een kernelement in haar vluchtrelaas, hetgeen terecht verder de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

2.4.4.7. De Raad wijst er verder op dat van verzoekende partij redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij terdege vertrouwd is met de inhoud van de meldingsbrief nu dit, zoals reeds hoger gesteld, een kernelement betreft van haar vluchtrelaas. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt van haar geen letterlijke weergave verwacht maar mag wel redelijkerwijze verwacht worden dat zij de inhoud van de brief juist kan duiden, *quod non*. Immers wordt terecht vastgesteld dat haar verklaringen hoegenaamd niet overeenstemmen met de inhoud van de meldingsbrief. Zo verklaarde verzoekende partij dat in de meldingsbrief stond dat enkel zij voor de rechtbank moest verschijnen. Tevens stelde zij dat de brief opgestuurd en ondertekend werd door Q.M. (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 21). Zoals de commissaris-generaal evenwel pertinent vaststelt stroken deze verklaringen hoegenaamd niet met de werkelijke inhoud van de meldingsbrief. Immers blijkt uit vertaling ervan dat zowel verzoekende partij als haar vader voor de rechtbank moeten verschijnen en blijkt de brief gericht te zijn aan Q.M. en ondertekend door ene mawlawi E., voorzitter van de rechtbank van Chardarah en A.A.. Blijkens de inhoud van de brief is het Q.M. die verzoekende partij moet arresteren en presenteren aan de rechtbank. Door thans te bevestigen wat in de meldingsbrief staat slaagt verzoekende partij er geenszins in de vastgestelde ongerijmdheden tussen haar verklaringen en de werkelijke inhoud van de meldingsbrief te ontkrachten.

De Raad ziet evenmin in hoe het betoog dat de commissaris-generaal *“een ver doorgedreven analyse voert”* afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen omtrent de data in de meldingsbrief en de door verzoekende partij geschetste tijdspanne. Zoals de commissaris-generaal immers pertinent overweegt verklaarde verzoekende partij dat de meldingsbrief opgesteld werd op 4 mei 2021, dat daarin vermeld stond dat zij zich maandag moest aanbieden, dat zij daarop naar haar tante vluchtte, dat de taliban die maandagavond bij haar huis zijn binnengevallen, en dat zij op 8 mei 2021 Afghanistan verliet (CGVS, NPO, 20 april 2021, p. 21, 25). Deze tijdspanne klopt evenwel niet nu 4 mei 2021 een dinsdag was zodat de commissaris-generaal correct vaststelt: *“Dat de taliban namelijk deze brief zouden gestuurd hebben op dinsdag 4 mei 2021 en u op zaterdag 8 mei 2021 bent vertrokken uit het land maar ze daartussen op maandag 's nachts jullie huis zouden zijn binnengevallen, kan niet.”* Dergelijke ongerijmdheid over een kernelement in haar vluchtrelaas doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas. Temeer hieruit blijkt dat verzoekende partij opnieuw niet vertrouwd is met de inhoud van de meldingsbrief waaruit blijkt dat deze werd opgesteld op zondag 2 mei 2021 en dus niet op 4 mei 2021 zoals door verzoekende partij werd voorgehouden. Met haar betoog in het verzoekschrift waar zij meent dat voorgaande vaststellingen niet afdoende zijn om te stellen dat zij niet bedreigd werd en/of haar verklaringen en documenten niet geloofwaardig zijn, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen dewelke, anders dan wat zij voorhoudt wel degelijk pertinente vaststellingen zijn. Deze vaststellingen doen wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vluchtrelaas. Nogmaals benadrukt de Raad dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij omtrent kernelementen van haar vluchtrelaas eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen alsook vertrouwd is met de inhoud van de door haar voorgelegde documenten alwaar zij, gelet op

voorgaande, schromelijk tekort schiet. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande ook niet gevolgd worden als zou het gaan om kleine afwijkingen en/of vergissingen met betrekking tot data. Ook waar zij wijst op de feilbaarheid van het geheugen kan zij niet overtuigen. Dit betoog kan geen afdoende verklaring bieden voor haar incoherente verklaringen. De tegenstrijdigheden en inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staat verzoekende partij eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest.

2.4.4.8. Door voorts louter de gebeurtenissen te bevestigen die hebben plaatsgevonden na haar vertrek en na de machtsovername slaagt verzoekende partij er evenmin in de verdere motivering dat: *“Ook uw beweringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek zijn niet geloofwaardig. Zo is het niet in het allermindst merkwaardig dat uw vader, door wiens toedoen deze twee talibanleden zijn gevangen genomen door de overheid, na uw vertrek is blijven verder werken in zijn winkel en de winkel zelfs nu nog bestaat (CGVS, p. 10), temeer u aanhaalt dat de taliban hem heel veel lastigvielen, hem sloegen en hem onder druk zetten. Na de machtsovername door de taliban zou uw vader plots een gelijkaardige meldingsbrief van de taliban ontvangen hebben waarin ook hij verzocht werd zich voor hun rechtbank te begeven. Gevraagd waarom deze tweede brief pas zoveel tijd later aan uw vader werd bezorgd daar u toch allang uit het land vertrokken was, stelt u dat de twee personen die door toedoen van uw vader waren gevangen genomen vrijgelaten waren na de machtsovername en zij de meldingsbrief naar uw vader in de winkel brachten (CGVS, p. 22). Uit de vertaling van de brief blijkt een datum van 3/09/1400 oftewel 24 november 2021. Dat deze personen pas op 24 november 2021 een brief naar uw vader zouden zenden waarin hem gevraagd wordt voor hen te verschijnen terwijl de machtsovername van de taliban reeds in augustus 2021 plaatsvond, voor Kunduz meer bepaald op 8 augustus 2021, is weinig aannemelijk (Stuk 3, blauwe map). Over deze brief aan uw vader rept u tevens vreemd genoeg met geen woord bij DVZ. Als reden geeft u dat ze toen enkel vroegen naar uw problemen (CGVS, p. 22). Ook over uw vader zijn verdere problemen met de taliban, namelijk de taliban die hem zo hard zouden geslagen hebben dat hij in het ziekenhuis belandde, vermeldde u niets bij DVZ. Gevraagd waarom u niets over de problemen van uw vader in uw vorig interview losliet, herhaalt u dat u over uw problemen met de taliban heeft verteld en ze u toen zeiden de rest bij het CGVS te vertellen (CGVS, p. 24). Dat u evenwel niets losliet hierover daar waar u in één zin kon toevoegen dat uw vader ook problemen met de taliban ondervonden had, overtuigt niet. Net omdat uw vader zijn zogenaamde problemen samenhangen met uw ingeroepen vrees en reden van vertrek uit het land kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan melding maakte.*

U verklaart dat uw vader op 4/10/1400 of 5/10/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 25/12/2021 of 26/12/2021) gedurende tien à elf dagen in het ziekenhuis behandeld werd. Nadat hij uit het ziekenhuis zou ontslagen zijn, zou hij de dorpsouderen verzameld hebben en zouden ze naar het politiebureau van de taliban gegaan zijn om zijn onschuld te verklaren en borg te staan voor uw vader. De brief aangaande deze borgstelling vermeldt de data 19/08/1443, 20/08/1443 en 21/08/1443 oftewel 23/03/2022, 24/03/2022 en 25/03/2022 (CGVS, p. 24). Dat deze verklaring van de dorpsouderen pas drie maanden na het incident van uw vader en zijn ziekenhuisopname werd opgesteld, is eigenaardig en geeft er een gesolliciteerd karakter aan.” te ontkrachten.

Waar zij de ongeloofwaardige intentie van de taliban tracht te verklaren met het betoog dat de taliban na de machtsovername niet alle acties tegelijkertijd kon initiëren en zij immers bezig waren met het opsporen en controleren van personen, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat zij verklaarde dat de taliban na het vertrek van verzoekende partij haar vader heel veel bleven lastigvallen, hem geslagen hebben en hem altijd onder druk gezet hebben tot aan de machtsovername (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 22). In die optiek is het geenszins aannemelijk dat de taliban haar vader na de machtsovername zeer geruime tijd niet meer zou lastigvallen. Zo bovendien aangenomen dat de taliban na de machtsovername andere prioriteiten had, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde dat de brief naar haar vader gestuurd werd door de leden die omwille van hen gearresteerd werden en na de machtsovername vrijgelaten werden (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 22). In die optiek is het geenszins geloofwaardig dat, nu Kunduz al viel op 8 augustus 2021, deze leden, waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij zouden aansturen op een snelle actie ten aanzien van de persoon die mee de oorzaak was van hun arrestatie en gevangenschap, alsnog tot 24 november 2021 zouden wachten om deze brief op te stellen.

Door voorts de mening te zijn toegedaan dat zij gedetailleerde informatie kon geven over de problemen van haar vader en te herhalen dat zij daarvan niks vertelde bij dienst vreemdelingenzaken omdat zij enkel geacht werd over haar eigen problemen te praten, kan verzoekende partij evenmin overtuigen om de motivering dat het feit dat zij bij dienst vreemdelingenzaken niks vertelde over de brief aan haar vader en diens verdere problemen met de taliban het vluchtrelaas verder ondermijnt, te weerleggen. Immers, zoals de

commissaris-generaal pertinent overweegt hangen de problemen van haar vader onlosmakelijk samen met de door de verzoekende partij ingeroepen vrees en reden van vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg kan van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij hiervan melding maakt vanaf het eerste gehoor. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij er bij dienst vreemdelingenzaken op gewezen werd dat er *“(b)ij het invullen van de vragenlijst (...) van u (als verzoeker om internationale bescherming) verwacht (wordt) dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.”* (administratief dossier, CGVS Vragenlijst, 19 mei 2022, p. 1). Hoewel aldus geen uitvoerig, gedetailleerd overzicht wordt verwacht, blijkt wel degelijk dat verzoekende partij erop attent werd gemaakt dat zij de voornaamste, en aldus de kernelementen, van haar vluchtrelaas weergeeft. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk verschuilen achter het feit dat het gehoor bij dienst vreemdelingenzaken niet uitvoerig is om te verklaren waarom zij wezenlijke aspecten van haar vluchtrelaas, met name de brief aan haar vader en diens problemen, niet vermeld heeft. Zo deze elementen op waarheid berusten, kon van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij daarvan melding maakt vanaf het eerste gehoor en dus bij de dienst vreemdelingenzaken. De vaststelling dat zij dit niet gedaan heeft, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.4.4.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geen concrete kritiek voert tegen volgende motivering: *“Tot slot gaf u bij DVZ nog kort aan dat er naast uw problemen met de taliban ook nog sprake was van een grondconflict met dorpelingen (Vragenlijst, punt 7). Bij het CGVS haalt u evenwel niets aan over dit conflict. Gevraagd op het CGVS of u behalve de zaken die u reeds vermeld heeft, nog andere problemen in Afghanistan heeft ervaren waardoor u het land moest verlaten, antwoordt u van niet. Jullie werkten in jullie winkel en u was samen met uw ouders, u had verder geen andere problemen met iemand. Verder gevraagd waarom u bij DVZ nog sprak over een conflict over grond met dorpelingen, stelt u dat jullie vroeger en nu nog steeds problemen hebben met de neef van uw vader omwille van de erfenis en de verdeling van de gronden. Zelf zou u evenwel geen persoonlijke problemen hierdoor kennen. Enkel tussen uw vader en zijn neef zouden er nog discussies hierover zijn en er zou reeds getracht zijn om dit via de dorpsouderen op te lossen. Over incidenten tussen hen heeft u evenwel geen weet (CGVS, p. 25-26).”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven derhalve overeind.

2.4.4.10. De voorts subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar documenten lichtzinnig terzijde worden geschoven, gaat volledig voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit gebleken is dat de documenten beoordeeld werden in het licht van haar verklaringen. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt worden de door haar voorgelegde documenten ook niet zonder meer als vervalst afgedaan. Zoals de commissaris-generaal evenwel pertinent motiveert blijkt uit objectieve landeninformatie (administratief dossier, map Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) dat Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn en hun bewijswaarde aldus bijzonder relatief zijn zodat zij op zichzelf niet volstaan om de relevante elementen van het relaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, samen met de *supra* besproken vaststellingen en de overige overwegingen in de bestreden beslissing inzake de voorgelegde documenten dewelke verzoekende partij nalaat *in concreto* te betwisten, overtuigt verzoekende partij niet als zouden deze documenten vermogen haar vluchtrelaas als geloofwaardig te bevinden. Verzoekende partij verduidelijkt evenmin hoe haar profiel, een volwassen man die tot de 11^e klas gestudeerd heeft en van plan was in Afghanistan naar de universiteit te gaan (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 5), een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de door haar voorgelegde stukken.

2.4.4.11. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin de motivering dat: *“Op 23 mei 2023 maakte uw advocaat nog de opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw geboortedatum niet (...) januari 2002 zoals op pagina één van het gehoorverslag staat opgenomen maar (...) mei 2003 dient te zijn. Dit werd inderdaad per vergissing foutief opgenomen op de eerste pagina van het gehoorverslag. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u evenwel gevraagd naar uw leeftijd en gaf u te kennen geboren te zijn op (...) mei 2003, zoals u voordien ook bij DVZ verklaarde, en dit werd neergeschreven in het gehoorverslag (Verklaring DVZ, punt 4; CGVS, p. 4).”* met concrete argumenten betwist. Deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier, blijft derhalve overeind.

2.4.4.12. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS vaststelt dat de voorgelegde documenten *an sich* niet afdoende zijn om het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden gelet op de relatieve bewijswaarde ervan zoals blijkt uit objectieve landeninformatie en deze documenten aldus zowel op hun inhoud als aan de hand van de verklaringen van verzoekende partij aftoetst, en op goede gronden motiveert waarom uit dit onderzoek naar

voren komt dat de voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS uitgaat van subjectieve veronderstellingen. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

2.4.4.13. Gelet op haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat zij er niet terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.4.14. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

De Raad wijst er verder op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan.

Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoekende partij in dit kader bloot betoogt dat zij “een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht”, en stelt al anderhalf jaar in België te werken, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekende partij met haar verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij verbleef haar volledige jeugd tot haar 18 jaar in Afghanistan. Daarbij woonde zij naar eigen zeggen in een dorp waar de taliban reeds aan de macht was (CGVS, NPO, 20 april 2023, p.6). Verzoekende partij kan met haar loutere verwijzing naar haar verblijf van enkele jaren in Europa, de voormelde blote beweringen inzake haar persoonlijke ontwikkeling en een verwijzing naar haar tewerkstelling in België geenszins volstaan om aan te tonen dat zij sedertdien daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft met haar verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Zij toont hiermee niet *in concreto* aan dat dit verblijf haar dermate zou hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De door haar aangehaalde elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoekende partij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. De niet nader gespecificeerde persoonlijke ontwikkeling die haar moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht, en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij reikt namelijk geen informatie aan waaruit zulks zou kunnen blijken. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haren hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat zij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoekende partij tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekende partij aangehaalde en de door de commissaris-generaal neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoekende partij blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in haar land en regio van herkomst.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in het verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.4.15. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, 20 april 2023, p. 8-11, 14), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een

domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.4.16. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4.4.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie

terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, zoals benadrukt door de verzoekende partij, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nogmaals op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8). Door algemene informatie te benadrukken, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Ook waar zij hier voorhoudt dat er geen afdoende informatie beschikbaar is kan zij gelet op de bespreking *sub* 2.4.3. niet overtuigen, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zoals *supra* reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER